

Jægermesteren gik lidt modvillig ind paa Planen. Ved Hjælp af to Tændstikker blev Sagen derpaa afgjort til Fordel for det Billede, Jytte havde valgt.

I det samme kom Husholdersken ind med et Visitkort til Karsten From. Han kastede et Blik paa Navnet og sagde:

„Kender ikke den Herre . . . Vær saa god at sige Hr. Frandsen, at jeg er optaget og ikke kan modtage ham!“

Jægermesteren, der havde staaet hensunken i vemodig Betragtning af det forkastede Portræt, vendte sig om ved Lyden af Navnet og sagde:

„Frandsen! Er han derude? . . . Det har jeg glemt at sige Dem, From! Det er en Ungdomsven af mig — Skovtaksator Frandsen. Jeg ringede ham op, fordi han saa gerne vil se mit Billede. Jeg haaber da, det ikke generer —.“

„Gudbevares! — Vil De altsaa vise den Herre ind, Frøken Svendsen,“ sagde Karsten From uden at skjule sin Ærgrelse.

Da Husholdersken var gaaet, fortsatte Jægermesteren:

„Jeg gør vistnok bedst i at forberede Dem paa, at min Vén er lidt enfoldig og noget naragtig. Men forøvrigt er han et godmodigt og hjertensgodt Menneske, som vil være stolt af at gøre Deres Bekendtskab.“

Med denne Anbefaling traadte Hr. Frandsen lidt efter ind i korrekt Visitdragt og hilste paa Husets Herre, paa Jytte og tilsidst ogsaa paa sin Vén med en tavs Hovedbøjning og samlede Hæle. Han havde friske Skrædderlæg nedad Benklæderne, en Krysantemum i Knaphullet og holdt desuden en let Stok i Haanden, hvad der indbragte ham et strengt bebrejdende Øjekast fra Jægermesteren. Da han saae det, forklarede han ham i Forfjamskelse, at Visitstokken var en ny udenlandsk Mode, som ogsaa herhjemme var i Færd med at blive indført i de fineste Krese.

„Af Hensyn til Hr. Froms Billeder vil du dog maaske vise os den Venlighed at sætte det Spyd fra dig,“ sagde Jægermesteren og saae hen paa de andre med en Hovedrysten, mens Hr. Frandsen — rødmende som en irettesat Skoledreng — anbragte Stokken i en Krog.

Forholdet mellem de to Venner var ellers igen gaaet i Leje